

De telefoon op de tafel begon te zoemen en Robin keek verontschuldigend op naar de man die tegenover hem stond. De man leek het niet eens te merken. Hij bleef met een onbewogen gezicht staan wachten tot Robin deed wat van hem werd verwacht.

Robin droeg het boek op aan ene 'Vivian', schreef zijn standaardopmerking erbij en ondertekende met een snelle polsbeweging. Toen sloeg hij de hardcover dicht en schoof hem naar de man, die hem oppakte, iets goedkeurends gromde en ervandoor ging naar de caissière. Robin hoopte dat Vivian meer waardering zou hebben voor zijn krabbeltje.

Hij onderdrukte een zucht en keek naar zijn telefoon, die net op dat moment ophield met zoemen. Er verscheen een ballonnetje op het vergrendelde scherm ten teken dat hij een oproep had gemist van een onbekend nummer en meteen daarna werd het scherm zwart. Het zou zijn zus wel zijn, die de telefoon van de praktijk had gebruikt.

Hij keek om zich heen. De signeursessie ging niet bijzonder goed. Robin zat precies midden in de Waterstones in Islington aan een rond tafeltje vol hoge stapels exemplaren van *Zonder haar*. Toen hij een halfuur eerder was gearriveerd, waren de stapels belachelijk hoog geweest. Nu hadden ze een realistischer hoogte, maar niet omdat er zoveel was verkocht. Robin had het grootste deel van de boeken onder de tafel verstopt om de stapels minder afschrikwekkend te maken. Toch leken de mensen zodra ze hem zagen uiteen te wijken als paperclips die wegschoten van het verkeerde eind van een magneet.

Een opgewekte jonge medewerker van Waterstones, die zich had voorgesteld als Wren, kwam enthousiast op hem af. Ze zat vol energie en vond het oprecht geweldig om iedereen aan een passend boek te helpen. Robin wilde dat hij de helft van haar energie kon opbrengen, maar zijn botten kraakten tegenwoordig, de grijze haren waren

flinke plukken geworden en hij raakte bij het vooruitzicht van een wandeling al buiten adem. Op alle gebruikelijke plaatsen hadden zich rimpels in zijn gezicht gegrift en elke jeugdige sprankeling was lange tijd geleden uit zijn ogen verdwenen.

Hij vroeg zich vaak af of Samantha hem nog wel zou herkennen, of ze niet zou gaan gillen als ze morgen binnen zou komen en de oude man op de bank in hun appartement zag zitten. Soms maakte die gedachte hem aan het lachen, soms aan het huilen.

‘Hoe gaat het?’ zei Wren, die verrukt naar de boeken keek. Robin verschoof een beetje, zodat de stapel onder de tafel aan het zicht werd onttrokken. Zijn eigen image kon hem niet schelen, maar hij wilde Wren niet teleurstellen. Het was niet haar schuld dat *Zonder haar* zo slecht verkocht.

‘Het gaat best.’ Positiever kon Robin het niet maken. Zijn telefoon zoemde en hij pakte hem en drukte de oproep weg zonder zijn blik van Wren af te wenden.

‘Oké.’ Wrens ogen gingen heen en weer tussen hem en de telefoon en haar glimlach vervaagde een beetje. ‘Nou, als je iets nodig hebt, weet je me te vinden. Ik zal proberen mensen naar je toe te sturen als ze het juiste soort lijken.’

‘Dank je.’ Robin compenseerde Wrens vervagende glimlach door zelf te glimlachen. ‘Dat zou fantastisch zijn.’ Toen Wren weer naar voren liep, vroeg hij zich af hoe ze zijn boek zou verkopen aan de ongelukkige voorbijgangers. Het was niet echt een bloedspannend verhaal. Dat had hij al geweten toen hij het schreef, en hij had het hele project afgeschreven als therapieoefening en het in een la willen leggen om er nooit meer naar om te kijken. Hij wilde nog steeds dat hij dat had gedaan. Maar zijn tweelingzus Emma had hem overgehaald het aan een agent te geven, en van het een was het ander gekomen. ‘Het is zo goed, Robin. Je ziet het zelf alleen niet. Het zit ‘m in de pijn. De echte, oprechte pijn. Die is heerlijk sappig,’ had Stan Barrows gezegd toen ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet in zijn kantoor in een torenflat. Hij had pijn nooit eerder horen omschrijven als sappig, alsof de oude, goedgeklede heer zijn gebroken hart voor zijn ogen zou aansnijden als een biefstuk.

Robin mocht Barrows niet, maar de man had hem een goede deal bezorgd. En als freelancejournalist was hij op een keiharde muur gestuit. Een golf kersverse journalisten kaapte alle artikelen weg voor de neus van oudere kerels als hij. Kinderen die zich geen tijd konden heugen zonder internet en die een artikel konden tikken en verkopen voordat Robin zelfs maar zijn wordprocessor had aangezet. Er moest iets gebeuren. Dus had hij het boekcontract getekend en gehoopt dat Sam het goedgekeurd zou hebben.

Achttien maanden later wist Robin nog steeds niet of hij er goed aan had gedaan. Hij pakte een van de boeken en keek ernaar. Over de bleekblauwe kaft waren vier foto's – kiekjes eigenlijk – van Sam verspreid, alsof ze er lukraak op waren gegooid. Ze overlaptten elkaar en in de ruimte ertussen stonden in zwarte reliëfletters de titel en zijn naam. De bovenste foto was van Samantha als baby van zes maanden, zittend op een speelmat met een speelgoedlocomotief in haar handen. De tweede was een foto van haar in schooluniform op de eerste dag van de middelbare school, waarop ze nogal angstig keek. De derde foto was haar afstudeerfoto van Edinburgh University, master psychologie, eerste van haar jaar. De laatste foto was van hun trouwdag: Robin en Samantha Ferringham, tot de dood ons scheidt. Robin keek niet graag naar het boek, maar dat had niet per se iets met het omslag te maken. De foto's waren gekozen door de uitgever, een karwei dat hij met plezier uit handen had gegeven. Hij had gewoon alle foto's opgestuurd die hij had en ze hadden uiteraard de schrijnendste uitgekozen, de foto's die zouden verkopen.

Het ging te ver om te zeggen dat Robin het boek verfoeide – hij was er nog steeds best trots op dat hij het had geschreven –, maar hij wilde het niet zien. Het zou altijd een materiële herinnering zijn aan de pijn, zijn pijn, de pijn van...

Dat vertrouwde geluid. Het gezoem van zijn telefoon. Hij keek ernaar en zag weer ONBEKEND NUMMER. De hoeveelste keer was dit nu al – de derde? Als het zijn zus was, zou ze niet zomaar bellen; ze wist dat hij aan het werk was. En als het niet Emma was, wilde iemand hem echt spreken. Hij liet de telefoon nog een paar keer zoemen, keek om zich heen, zag dat het nog steeds rustig was in de winkel en nam op.

‘Hallo,’ zei hij zodra hij de telefoon aan zijn oor had.

Hij verwachtte Emma, maar in plaats daarvan hoorde hij een harde, vrouwelijke robotstem. ‘U hebt een telefonische oproep van...’ Even kwam er een mannenstem tussendoor, die ‘Matthew’ zei en meteen weer vervangen werd door de robot, ‘... die verblijft in de gevangenis van New Hall. Als u belt met een mobiel apparaat, kunnen er nog steeds kosten zijn verbonden aan het aannemen van dit gesprek. Neemt u het gesprek aan, dan accepteert u dat dit gesprek wordt afgeluisterd en wellicht wordt opgenomen. Aanvaardt u deze condities, druk dan op 1.’

Robins gedachten schoten alle kanten uit. Iemand, ene Matthew, belde hem vanuit een gevangenis. Hij kende niemand die in de gevangenis zat. Hij had nog nooit iemand gekend die in de gevangenis was beland. Verdomme, hij had zelfs nooit iemand gekend die in een gevangenis had gewerkt.

Zijn eerste gedachte was dat het om een vergissing ging. Maar toen dacht hij eraan dat hij drie keer achter elkaar was gebeld. Wie die Matthew ook was, hij wilde hem echt spreken. Maar misschien had die arme Matthew gewoon het verkeerde nummer.

De robotdame begon weer: ‘U hebt een telefonische oproep...’ Maar Robin onderbrak de stem door op 1 te drukken. En toen wachtte hij af.

Elk idee dat dit een vergissing was werd de kop ingedrukt toen dezelfde jongemannenstem aan de andere kant zei: ‘Spreek ik met meneer Ferringham? Meneer Robin Ferringham?’

Robin keek geschrokken om zich heen, alsof hij zo zou kunnen zien wie deze vreemde beller was. Maar nee, de winkel was nog bijna net zo leeg als eerder en niemand keek naar hem.

Dit klopte niet. Robin was heel voorzichtig met zijn mobiele nummer. Het was een van de beste adviezen van Stan Barrows geweest toen Robin het manuscript van *Zonder haar* had ingeleverd met een verzoek om informatie achterin, waarbij ook zijn telefoonnummer stond. ‘Nee,’ had hij eenvoudig gezegd en hij had pas verdere uitleg gegeven toen erom werd gevraagd. ‘Er zijn zieke types die een spelletje met je zullen spelen. Gewoon voor de lol. Ze zullen je bellen om een reactie van je los te krijgen. En daar houden ze niet meer mee op.’

Robin was er aanvankelijk tegen ingegaan en toen had Barrows iets gezegd wat hij nooit zou vergeten. 'Je moet niet de fout begaan om te denken dat ieders morele kompas net zo is afgesteld als dat van jou, Robin.' Sinds die dag had hij nergens meer zijn telefoonnummer opgegeven, niet online, niet voor contracten, zelfs niet voor afhaalmaaltijden.

'Ik heb al een paar keer gebeld,' zei de stem, bijna alsof hij Robin eraan wilde herinneren dat hij er nog was.

'Wie heeft je dit nummer gegeven?' zei Robin, zo scherp dat een van de weinige klanten in de winkel, een oude vrouw bij de afdeling Spannende Boeken, omkeek. Robin keek haar heel even aan en wendde zich toen af. 'Wie?'

'Ik heb al een paar keer gebeld.' De jongeman zocht naar woorden. 'Ik dacht niet dat u zou opnemen.'

Misschien had ik dat ook beter niet kunnen doen, dacht Robin, maar hij zei: 'Vertel me wie je dit nummer heeft gegeven, anders hang ik op.'

Opeens voelde hij iets in zijn onderbuik: een hete woede die hij al heel lang niet had gevoeld. Hij wist niet precies waarom, tot de beller zei: 'Ik heb het van haar. Ze zei dat ze Samantha heette.'

Robin greep de telefoon zo hard vast dat de zijkanten in zijn hand sneden en zijn vingers wit werden. Sam. Sam had een of andere vent in de gevangenis zijn telefoonnummer gegeven? Wanneer? Waarom? Wacht, nee. Dit was een poging hem in de maling te nemen, meer niet. Die Matthew speelde een spelletje met hem. Misschien belde hij niet eens vanuit een gevangenis, misschien was die robotstem onderdeel van een stom grapje om te zorgen dat hij minder op zijn hoede zou zijn.

Robins vinger ging naar de rode knop terwijl hij de telefoon nog bij zijn oor hield. Daar bleef hij hangen. Iets hield hem tegen. Het nummer – hoe had Matthew het nummer gekregen? En toen dacht hij aan wat zijn contactpersoon bij de politie tegen hem had gezegd: dat hij alles moest opschrijven, dat hij elke interactie, hoe onbeduidend ook, tot in detail moest beschrijven, want het was mogelijk dat de politie de idioot die hem lastigviel zou opsporen en hem het vuur na aan

de schenen zou leggen. Het maakte niet uit dat hij in geen achttien maanden met zijn contactpersoon had gesproken en dat die inmiddels niet meer reageerde op Robins e-mails.

Robin klopte met zijn vrije hand op zijn zakken en vond zijn signeerpen, maar geen papier om op te schrijven. Hij keek zoekend rond en zijn blik viel op het boek waarnaar hij had zitten kijken. Zonder er echt bij na te denken sloeg hij het open, bladerde naar de pagina waarop hij meestal zijn handtekening zette, zette de pen op het papier en schreef er 'gevangenis New Hall' en 'Matthew' op, gevolgd door een vraagteken.

'Met wie spreek ik?' Robin probeerde zijn emoties in bedwang te houden.

'Heb ik dat niet... Ik ben Matthew.' Het klonk alsof Matthew elk moment in tranen kon uitbarsten, niet alsof hij hiervan genoot, maar Robin had geen idee hoe het brein werkte van iemand die ziek genoeg was om zoiets te doen.

'Je volledige naam.'

Nu begon Matthew echt te snikken. Hij klonk als een gewond dier. Robins woede zakte. Wat gebeurde hier?

Dus stelde hij een andere vraag. 'Hoe heb je me drie keer kunnen bellen?'

Dat werkte. 'Wat?'

'Hoe heb je me drie keer kunnen bellen als je in de gevangenis zit? Je mag maar één keer bellen.'

Matthew snotterde. 'Ik... Daar heeft mijn advocaat voor gezorgd. Ik ben niet net gearresteerd. Dan mag je inderdaad... Dat maakt nu niet uit.'

'Het maakt wel uit,' zei Robin.

'Nee, wat uitmaakt, is dat ik het niet heb gedaan, meneer Ferringham. U moet me geloven. Ik heb ze niet vermoord.'

'Wat?' zei Robin voor hij zich kon inhouden. 'Waar heb je het over?'

'Ze denken dat ik het heb gedaan. Maar dat zou ik nooit kunnen. Mijn vrienden.'

'Ik...' Robin maakte zijn zin niet af. Er was iets in de stem van de jongeman wat heel... bekend klonk.

'We gingen erin. Wij alle zes. En alleen ik ben eruit gekomen,' wist Matthew tussen het snikken door uit te brengen. 'Alleen ik ben eruit gekomen.'

Wat was dit?

'Waar kende je Samantha van?'

'U moet me helpen, meneer Ferringham. Alstublieft, ik wil alleen... Ik wil u horen zeggen dat u me zult helpen.' Nu huilde Matthew openlijk.

Robin huiverde. Hij was niet meer kwaad, maar van streek. Het voelde alsof hij communiceerde met een geest, alsof hij een onmogelijk gesprek voerde. 'Ik... Het spijt me, maar ik ken je niet en degene die je dit nummer heeft gegeven, was niet wie jij zegt dat ze was, dus ik ga nu ophangen.' Hij zweeg even en voegde er toen aan toe: 'Het spijt me.' Tot zijn verrassing meende hij het ook nog.

Robin haalde de telefoon van zijn oor en wilde het gesprek beëindigen toen Matthew schreeuwde, zo hard dat het leek alsof hij op de luidspreker stond: 'Clatteridges. Eh... Halfacht 's avonds. 18 augustus... 1996.'

Robin verstijfde. De huivering was overgegaan in het gevoel alsof de cavalerie door zijn lichaam denderde. Hij keek naar de telefoon in zijn hand en toen naar het open boek op de tafel. Er viel iets op de pagina en het duurde even voor hij beseftte dat het een traan was.

Stop de pijn weg. En toen was de woede terug. Hij bracht de telefoon weer naar zijn oor. 'Waar heb je dat verdomme vandaan?' Het stond niet eens in het boek, hij had het met opzet weggelaten. Hij had iets voor zichzelf willen houden.

'Dat is wat ze heeft gezegd. Ze zei dat u me niet zou geloven. Dus ik moest precies die dingen zeggen van haar. Clatteridges. 18 augustus 1996. Halfacht 's avonds.'

Robin kon niet meer nadenken. Hij had al zijn hoop weggestopt in een ver hoekje van zijn geest. Hoop was het allerergste gevoel voor mensen in zijn positie, mensen die waren achtergebleven. En nu zat die Matthew in dat hoekje te rommelen om het te vinden.

Hij deed zijn ogen dicht, ademde langzaam in en uit en probeerde de dingen in perspectief te zien. Hier was ongetwijfeld een verklaring

voor, een toevalligheid of zoiets. Meer niet. Want het kon niet...

'Ze heeft me gebeld.' Matthews stem was nu vaster, alsof hij het over feiten had. 'Midden in de nacht. Een paar jaar terug. Ik wist niet wie ze was of waarom ze belde. In het begin begreep ik haar niet eens. Ik dacht dat ze dronken was, of aan de drugs of zo. Ze leek in de war, over haar toeren. Maar toen ze verder praatte, vielen er dingen op hun plaats. Ze vertelde me haar naam. En toen noemde ze die van u. Ze zei: "Robin Ferringham is de beste man die ik ooit heb gekend. De enige man die te vertrouwen is." En ze zei dat Robin Ferringham nooit iemand in de steek zou laten.'

Dit is niet echt. Het is een truc. Een domme truc.

'Ik heb jaren niet aan dat telefoontje gedacht. Ik geloof zelfs dat ik mezelf ervan had overtuigd dat het een droom was. Maar toen kwam ik hier terecht, en hier heb je alle tijd om na te denken. En toen herinnerde ik het me. Ik herinnerde me haar. En ik herinnerde me u.'

Een telefoontje, midden in de nacht. Jaren geleden. Clatteridges. Was het mogelijk, echt? 'Ik geloof je niet,' fluisterde Robin ruw, hoewel een accurater oordeel zou hebben geluid: ik kan je niet geloven.

'Kunt u het haar niet gewoon vragen?' zei Matthew.

Robins adem stokte. 'Samantha wordt al drie jaar vermist.'

Stilte aan de andere kant. Toen een klein stemmetje: 'Wat? Nee. Nee. Dat is niet... Alstublieft, meneer Ferringham. U moet...'. De verbinding begon te haperen.

Robin keek op zijn telefoon. Hij had maar één streepje signaal. Hij vloekte binnensmonds en hoorde een zacht getut. Opeens dacht hij eraan waar hij zich bevond en keek op. De oude vrouw die naar de planken met spannende boeken had staan kijken, stond naast hem met een exemplaar van *Zonder haar* in haar handen. Het zag er nogal versleten en veelgelezen uit en was duidelijk haar eigen exemplaar. De vrouw deed haar mond open, maar Robin bracht de telefoon weer naar zijn oor.

'Matthew,' zei Robin. Er moest nog iets zijn. Hij moest het zeker weten. 'Matthew.'

'Als u niet...' De stem viel steeds weg.

Robin stond op. De oude vrouw zei iets. 'Ik heb moed moeten ver-

zamelen om met u te komen praten,' zei ze, maar Robin kon zich niet op haar concentreren.

Hij zei geluidloos 'sorry' tegen de pratende vrouw en liep langs haar heen. 'Matthew, ben je daar nog?'

'Alstublieft,' zei de oude vrouw achter hem, 'uw boek heeft mijn leven veranderd. Het heeft me rust gegeven toen mijn dochter... Kunt u het alstublieft signeren?'

'Zoek het alstublieft gewoon op... Standedge.' En toen was de verbinding weg.

'Matthew,' zei Robin, maar hij wist dat het geen zin had. Hij keek naar de telefoon om te zien of het gesprek was beëindigd. En toen keek hij verloren om zich heen.

'Is alles goed met u?' vroeg de oude vrouw.

Robin stak de telefoon in zijn zak en snoof even. 'Het spijt me. Dat was onbeschoft. Natuurlijk signeer ik uw boek.' Sam zou het hebben goedgekeurd. Hij praatte bijna een halfuur met de oude vrouw over haar vermiste dochter, hoe je daarmee omging, en toen ze weg was, schreef hij 'Standedge' in zijn exemplaar, met een dubbele streep eronder.

Robin kwam enigszins verdwaasd bij het sushirestaurant aan. Emma zat al op hem te wachten. Toen hij ging zitten en het draagtasje op tafel legde, trok ze een wenkbrauw op. 'Ik dacht dat je niet meer las.'

Robin haalde het exemplaar van *Zonder haar* waarin hij zijn aantekeningen had geschreven uit het tasje. Wren had gezegd dat hij het gratis mee mocht nemen, maar hij had het gekocht, want hij wilde niet dat ze er problemen mee zou krijgen.

'Heb je er nog niet genoeg?' Ze lachte. Ze had gelijk: de gang van zijn flat stond vol proefdrukken, hardcovers en vertalingen – grote stapels die hij nergens anders kwijt kon.

'Ik heb erin geschreven.'

'Was dat niet juist de bedoeling?' zei Emma met een glimlach. 'Hoe ging het?'

'Prima.' Robin probeerde niet te denken aan wat Matthew had gezegd, maar hij kon het niet uit zijn hoofd krijgen. 'Zoals gebruikelijk, je kent het wel. Saai. Maar ik heb toch wat aardige mensen ontmoet. Heb je al iets besteld?'

Ze aten in relatieve stilte. Emma vertelde over haar dag, die nu was afgelopen, omdat ze op zaterdag alleen 's morgens afspraken had, maar ze gaf nooit details als het om patiënten ging. Ze ging voornamelijk in op de toename van het aantal hypochonders, mensen die helemaal niets mankeerden. De opkomst van internetsites met medisch advies was een nagel aan haar doodskest.

Robin luisterde maar half en speelde met zijn eten. Hij wist wat zalm weg te werken, maar meer kreeg hij niet naar binnen. En toen... Zei Emma iets tegen hem?

'Wat is er?' Ze keek hem aan met de doordringende blik van een huisarts die tegelijk zijn zus was.

‘Niets.’ Robin wist dat hij er niet mee weg zou komen, maar hij moest het proberen.

‘Maak dat de kat wijs.’

‘Robin keek om zich heen en toen weer naar haar. ‘Heb jij ooit van Standedge gehoord?’

Ze dacht even na. ‘Nee, wat is dat? Een band?’

‘Ik weet het niet,’ zei Robin.

Ze bleef Robin aankijken. Ze was maar vier minuten ouder dan hij, maar als ze hem zo aankeek, voelde het alsof die vier minuten een wereld van verschil uitmaakten. ‘Wat is er gebeurd?’

Robin ging niet op haar vraag in en keek weg. ‘Niets.’

‘Ah, mooi.’ De blik in haar ogen veranderde. ‘Wil jij koffie of zullen we de rekening vragen?’ Dit was tegelijkertijd een verkapt oordeel en omgekeerde psychologie. Soms dacht Robin dat zelfs een helderziende hoofdpijn zou krijgen van Emma.

Robin gaf toe. Hij sloeg het boek open, liet haar de aantekeningen zien die hij had gemaakt en vertelde over het gesprek met Matthew, eindigend met Sam.

Ze luisterde aandachtig en liet niets van haar gevoelens blijken tot ze het hele verhaal had gehoord. Toen Robin was uitgesproken, bleef ze even zitten nadenken. Na een paar tellen zei ze: ‘En hierdoor ben je helemaal...’ Ze maakte een handgebaar. ‘Wat je ook bent.’

Robin wist niet helemaal hoe hij het had. ‘Heb je me wel gehoord? Hij had het over Sam. Hij zei dat hij Sam had gesproken.’

Ze zuchtte en keek hem droevig aan. ‘Het was gewoon een stomme grap, Robin. Je eerste indruk klopte. Hij nam je in de maling. Op de een of andere manier – hoe is een raadsel – heeft hij je nummer in handen gekregen en hij bedacht dat hij een lolletje met je zou uithalen. En zo te horen heeft hij ervan genoten.’

‘Je hebt hem niet horen praten. Over dat Standedge. En zijn vrienden. Hij klonk... Hij klonk als iemand die iets was kwijtgeraakt. Iemand.’ Robin struikelde over zijn woorden en wilde eigenlijk niet zeggen wat hij bedoelde, alsof dat het echt zou maken. ‘Hij klonk als mij.’

‘Robin...’ begon Emma.

Maar Robin viel haar in de rede. 'Je herinnert je die dag dat jij met een laptop naar mijn appartement kwam en zei dat ik het moest opschrijven. De dag waarop ik begon aan *Zonder haar*.'

'Je zat aan de keukentafel naar een fles Jack Daniel's te staren,' zei Emma.

'Ja,' zei Robin. 'Ik was helemaal van het padje af. En jij hebt me geholpen. Je hebt me geholpen erdoorheen te komen. Matthew klonk net als ik op die dag. Net zo verloren.'

'Wat wil je nou eigenlijk zeggen?' zei Emma bijna spottend. 'Dat Sam hem naar jou heeft geleid?'

Robin hief zijn handen. 'Ik weet niet. Misschien. Ik... Ik weet het niet.'

Emma's telefoon ging en ze keek op het schermje voordat ze de oproep wegdrukte. 'Ik moet gaan, maar we hebben het hier later nog wel over. Laat geen oude wonden openrijten, Robin. Het was gewoon een idioot die zich ten koste van jou heeft vermaakt. Speel dat spelletje niet mee. Richt je op andere dingen. Heb je maandag geen gesprek met je uitgever?'

Daar wilde Robin niet eens over nadenken. De uitgever wilde praten over een tweede boek, net als Barrows. Het geld van *Zonder haar* raakte op. Ze gingen over op het volgende project. Dat konden zij doen.

Emma stond op. 'Het gaat toch wel met je?'

'Natuurlijk,' zei Robin. En toen Emma zich omdraaide en wegliep, riep hij haar na: 'Nog één vraag.' Ze draaide zich weer naar hem om. 'Heb ik je ooit verteld over Clatteridges?'

Emma haalde haar schouders op. 'Nee. Nee, daar heb je het nooit over gehad.' Toen was ze weg.

Robin keek naar zijn bord en toen naar de aantekeningen die hij had gemaakt. Emma's argumenten speelden door zijn hoofd: een stomme grap, een lolletje, onzin.

Maar stel dat Emma het mis had?

Iets na enen was Robin thuis en in zijn hoofd gonsden Matthews woorden nog na. Die van Emma waren op de achtergrond verdwenen en het boek dat hij bij zich had leek te pulseren van de geheimen die hij had opgeschreven.

Hij gooide zijn sleutels op de keukentafel. Het was niet echt een puinhoop in zijn appartement, maar superschoon was het er ook niet. Op het aanrecht stond een ordelijke stapel vaat, iets wat Sam nooit had getolereerd. Robin had de boel een beetje laten versloffen sinds ze weg was. Hij maakte eigenlijk alleen schoon als hij visite verwachtte, en naast Emma kwam er nooit meer iemand. Zijn vrienden waren ook de vrienden van Sam geweest en het voelde verkeerd om zonder haar met hen af te spreken. Zij voelden dat kennelijk ook zo, want de meesten had hij al een jaar niet gesproken.

Hij zette water op en draaide zich om naar de laptop op de keukentafel. Hij bleef er een paar seconden naar kijken en toen ging hij zitten. Hij klapte hem open en logde in. In zijn achterhoofd zei de stem van Emma dat hij het niet moest doen, maar hij ging naar Google en typte het woord dat al uren door zijn hoofd raasde: Standedge. Hij klikte op 'zoeken' en had meteen nergens anders meer oog voor.

Standedge was de naam van een scheepvaarttunnel in Marsden, Huddersfield.

Huddersfield.

Dat kon geen toeval zijn.

De laatste keer dat hij Sam had gezien, was in deze keuken. Hij zat op deze stoel, gebogen over zijn laptop, net als nu. Het was 28 augustus 2016, kwart over acht, en hij was de hele nacht op geweest om een artikel interessanter te maken. Sam kwam de keuken in met haar koffer en hij keek niet eens op.

Dat deed hij nu wel. De keuken was leeg, maar hij kon bijna haar geest in de deuropening zien staan. Ze ging naar het station. Ze verdiende de kost door lezingen te geven en was altijd onderweg. Robin vond het niet fijn dat ze zo vaak van huis was, maar hij was er trots op dat ze zo actief was. En ze was goed in haar werk. De universiteiten vochten om haar.

Die dag ging ze naar de universiteit van Huddersfield. Ze kuste hem – daar had hij niet genoeg van genoten – en vertelde hem nog eens hoe hij de cactussen moest verzorgen nadat hij de laatste collectie had laten doodgaan.

Hij keek van de lege deuropening naar het raamkozijn. Daar stonden haar cactussen op een rijtje. Dezelfde van die dag. Levend en wel. Wachtend tot ze terug zou komen.

Huddersfield.

Wat had dat te betekenen? Hád het wel iets te betekenen? Hij wist het niet. Maar het was weer een puzzelstukje. Het telefoonnummer, de naam en Huddersfield – dat kon geen toeval meer zijn.

Hij ging verder.

De eerste website waar hij op klikte, was van het bezoekerscentrum van Standedge. Standedge was de langste scheepvaarttunnel in Engeland, en zo te zien was het een redelijk drukbezochte toeristenattractie, waar in de zomer rondleidingen werden gegeven op kanaalschepen. Had Matthew het daarover gehad, dat hij door het kanaal was gegaan?

De tweede website die hij bezocht, beschreef de geschiedenis van de tunnel, die hij vluchtig doornam. Zo te zien was er aardig wat te vertellen: hij was aangelegd in een periode van zestien jaar, van 1795 tot 1811, hij had ongeveer 16.000 pond gekost, en hij was de diepste en langste scheepvaarttunnel in Groot-Brittannië, die het dorp Marsden verbond met het dorp Diggle. Een andere keer had hij deze details met belangstelling in zich opgenomen, maar nu was het niet wat hij zocht.

Hij scrolde door de resultaten en vond niets wat echt relevant was.

Dus zocht hij op 'Matthew Standedge'. Dit leverde ongeveer dezelfde zoekresultaten op.

Hij typte 'Matthew Standedge verdwijningen' in en het derde re-

sultaat was eindelijk wat hij zocht.

Het was een artikel uit een regionale krant. Hoe meer hij las, hoe dichter hij zich naar het scherm boog.

Dit was het. Hij sloeg het exemplaar van *Zonder haar* open, scheurde de bladzijde waarop hij had geschreven eruit en klikte de punt uit zijn pen.

Het mysterie van de Vijf van Standedge
door Jane Hargreaves

De politie tast in het duister over de verdwijning van vijf plaatselijke jongelui in de langste scheepvaarttunnel van Groot-Brittannië. Om 14.31 uur in de middag van 26 juni 2018 gingen zes studenten en een bedlingtonterriër op een traditioneel kanaalschip bij Marsden de Standedge Canal Tunnel in. Twee uur en twaalf minuten later kwam het schip aan de andere kant (bij Diggle) de tunnel uit met slechts een van de studenten, die bewusteloos op het dek lag, en de terriër. Vijf studenten – Tim Claypath (21), Rachel Claypath(21) Edmund Sunderland (20), Prudence Pack (21) en Robert Frost (20) – waren spoorloos verdwenen. De overlevende, Matthew McConnell (21) beweert niet te weten wat er met zijn medestudenten is gebeurd.

De verdwijning van de Claypath-tweeling is een persoonlijke zaak voor het hoofd van de plaatselijke politie, hun vader, hoofdinspecteur Roger Claypath, die eerder vandaag een verklaring heeft doen uitgaan: 'Mijn vrouw en ik zijn kapot na de verdwijning van onze kinderen en willen dat de schuldige voor de rechter komt. We volgen een aantal sporen, maar het lijkt erop dat Matthew McConnell, die we beschouwden als een vriend van onze kinderen, de middelen en de kennis had om een afgrijselijke daad van misleiding en moord te begaan. Zoals algemeen bekend is, was McConnell in dienst bij de Canals and Rivers Trust om rondleidingen te geven in de tunnel. Daarom mochten de studenten zonder verdere begeleiding naar binnen. Door zijn werk kende hij de verschillende manieren om de tunnel uit te komen. De timing is nog een probleem en we proberen een tijdlijn op te stellen van wat er precies is gebeurd. We vragen de pers om respect te tonen voor de

families die zijn getroffen door dit verschrikkelijke verlies, waaronder die van onszelf.'

McConnell herstelt op dit moment in het Anderson Hospital van een hoofdwond (die hij zichzelf heeft toegebracht, volgens de politie). Na zijn herstel zal hij worden overgebracht naar een arrestantencel, terwijl het onderzoeksteam de zaak tegen hem afrondt.

De lichamen van de vijf vermiste jonge mensen moeten nog worden gevonden. Een van onze bronnen zei: 'De lichamen bevinden zich niet in de tunnel, want die heeft de politie door duikers laten afzoeken. De pogingen om te achterhalen wat er met de vijf studenten is gebeurd, lijken op niets uit te lopen. Hoofdinspecteur Claypath laat zijn mensen dag en nacht werken om deze zaak af te sluiten, hoe tragisch het einde ook mag blijken.'

De *Huddersfield Press* heeft de Canals and Rivers Trust gevraagd om commentaar op de situatie. Het enige wat de Trust kwijt wil, is medeleven met de families die door deze tragedie zijn getroffen.

Robin hield op met lezen en keek naar zijn aantekeningen. Hij had zonder het te beseffen zitten schrijven. Een lijstje met de namen: Tim Claypath, Rachel Claypath, Edmund Sunderland, Robert Frost en Prudence Pack. Om de naam McConnell – Matthew McConnell – had hij een cirkel getrokken. Alles wat hij had gelezen klopte met wat Matthew had gezegd. Vijf jonge mensen, studenten, waren in een tunnel zoekgeraakt, maar Matthew was eruit gekomen.

En dat zou dit jaar zijn gebeurd, op 26 juni. Nog geen twee maanden geleden. Waarom had hij er niets over gehoord? Dit had nationaal in het nieuws moeten komen, het had in elke krant moeten staan. Maar hij had er helemaal niets over gehoord. Hij had niet eens geweten waar Standedge was.

Hij merkte dat de andere zoekresultaten verder niets opleverden. Slechts één artikel over de verdwijning van zoveel mensen. Daar kon hij met zijn verstand niet bij.

Hij zocht op 'Matthew McConnell Claypath Standedge Tunnel 26 juni 2018'. Dit leverde maar één pagina met resultaten op. Naast het krantenartikel was er nog een aantal andere artikelen, allemaal van

één andere website. Hij klikte de eerste link aan en kwam op een site die eruitzag alsof hij van de eerste dagen van het internet stamde. Bovenaan stond de naam van de site in grote rode letters, THE RED DOOR. Robin had meteen argwaan, want het leek een site die wel een miljoen virussen zou kunnen doorgeven, maar toen hij het eerste artikel las, bleek dat toch nuttige informatie te bevatten:

McConnell zegt onschuldig te zijn aan de misdaad van de eeuw
door The Red Door 17/07/18 16.44

Matthew McConnell, de enige overlevende van het Standedge-incident, heeft nogmaals gezegd dat hij onschuldig is toen hij van het Anderson Hospital werd overgebracht naar de New Hall-gevangenis. The Red Door, het enige mediakanaal dat aanwezig was bij zijn aankomst bij New Hall [Red: is dat niet vreemd?] hoorde McConnell schreeuwen dat hij onschuldig is en dat hij niet weet wat er is gebeurd nadat hij op 26 juni 2018 de tunnel in is gegaan.

Julie houden allemaal van een goed mysterie, maar McConnell heeft hier alle schijn tegen. Er zijn gewoon te veel factoren in zijn nadeel. Zie je, Standedge is eigenlijk een complex van vier tunnels. De twee linkertunnels zijn in onbruik geraakt, in de rechtertunnel liggen twee sporen waarover nog steeds treinen rijden en de 'middelste' is de scheepvaarttunnel. McConnell gaf daar rondleidingen, wat betekent dat hij dat allemaal wist en dat hij gemakkelijk door de verlaten tunnel kon. Sterker: hij moet sleutels hebben gehad om het grote hek open te doen voor de ingang van de tunnel. Bovendien zeggen een paar van McConnells kennissen (degenen die niet in rook zijn opgegaan, dat snap je) dat hij mot had met de jongelui met wie hij zijn laatste tripje maakte.

Toch is het raar. Het is niet te bevatten hoe McConnell de misdaad kan hebben gepleegd. Hij heeft iedereen vermoord, heeft de lijken naar een geheime plek gebracht, is teruggegaan naar de boot en heeft die schoongemaakt, en heeft daarna zichzelf een klap op zijn kop gegeven en is bewusteloos op het dek gevallen voordat de boot aan de andere kant weer tevoorschijn kwam. Dat is echt krankzinnig!

Tenzij... Misschien is McConnell echt onschuldig. Misschien zijn Tim Claypath, Rachel Claypath, Pru Pack, Edmund Sunderland en Robert Frost gewoon verdwenen. En heeft de kracht die hen heeft weggevoerd voor de goede orde ook McConnell maar even bewusteloos geslagen. Het is het overwegen waard.

Misschien moet ik er eens dieper in duiken! God, ik hou van dit werk!

Wat denken jullie? Geef je commentaar hieronder en abonneer je op The Red Door om op de hoogte te blijven van al het vreemde nieuws dat je wilt lezen. De mazzel!

Het artikel was een stuk minder welsprekend dan dat in de krant, maar de informatie klopte. Er stond ook dat Matthew was overgebracht naar New Hall. Daarvandaan had hij gebeld. Dit moest echt zijn.

Het enige wat Robin niet kon vinden in de artikelen (en wat hij ongetwijfeld ook niet zou vinden) was het verband tussen Matthew en Sam. Als Matthew de waarheid sprak over Sam, had ze hem zomaar uit het niets gebeld. Hij kende haar niet. Hij zei dat ze over haar toeren was geweest. Waarom had Sam Robin niet gebeld? Als ze in de problemen zat, waarom had ze hem dan niet gebeld?

Robin bleef de rest van de dag zoeken op internet. Toen Emma belde, nam hij niet op. Hij printte de belangrijkste artikelen die hij vond en opende een map om ze in op te slaan. Het Standedge-incident leek een vreemd geval, een ongewone misdaad die niet in de landelijke media was besproken. De meeste informatie stond op de site van The Red Door, die alleen maar vreemder werd naarmate hij er meer op las. Waarom was hier niet over bericht via de officiële kanalen? Als hij wel een serieuzer artikel vond, in kranten of op websites, waren dat steeds slechts korte en vage berichtjes.

Een van de artikelen van The Red Door ging vergezeld van een groepsfoto van de vermiste studenten, staand voor de scheepvaart-tunnel van Standedge – Robin herkende hem van de website van het bezoekerscentrum. Op de voorgrond stond Tim Claypath, een dominante figuur op de foto, waar de anderen omheen leken te zijn gegroepeerd, met naast hem zijn zus Rachel, dat zag Robin zelfs zonder het

onderschrift te lezen. Ze had dezelfde ogen als haar broer, eenzelfde vuur, eenzelfde schoonheid. Naast de Claypath-tweeling stonden nog drie jonge mensen. Edmund Sunderland, een lange jongen met rood-blond haar, stond dicht bij Tim en keek zo intens in de camera dat Robin het gevoel had dat zijn lichte glimlach iets opzettelijks had. Aan Rachels kant waren twee mensen naar elkaar toe gekeerd, alsof ze net voordat de foto werd gemaakt een gesprek hadden gevoerd. Dat waren Pru Pack en Robert Frost, en hun stralende lach getuigde van hun pure vreugde om daar te zijn. Als Robin ernaar moest gissen, zou hij zeggen dat Pru en Robert een relatie hadden en dat niet echt onder stoelen of banken staken. Voor de groep sprong een grijze bedlingtonterriër omhoog, zodat hij een beetje wazig was vastgelegd. Volgens het onderschrift was dit 'Amygdala (Amy)'. De datum was 26 juni 2018. De dag van het boottochtje en de dag waarop ze allemaal waren verdwenen, behalve de hond.

Robin bestudeerde de gezichten van de Vijf van Standedge en toen zijn blik over de foto ging, zag hij dat er nog iemand was. Als het onderschrift er niet was geweest, had Robin hem misschien over het hoofd gezien. Een paar passen achter Edmund Sunderland stond nog een jongeman naast het kanaal, die over het water keek en niet in de camera. Hij droeg een t-shirt en een spijkerbroek die wat eenvoudig afstaken tegen de duurdere shirts, broeken en jurken van de rest, en hij had zijn handen in zijn zakken. Hij glimlachte niet. Er lag geen enkele uitdrukking op zijn gezicht, alsof hij aan helemaal niets dacht. Hij was zich er kennelijk niet van bewust dat er een foto werd gemaakt. Volgens het onderschrift was dit Matthew McConnell.

Robin tuurde naar hem, bracht de foto dicht bij zijn gezicht en draaide hem, alsof hij zo beter langs Edmund Sunderland heen zou kunnen kijken. Iets uit een van de artikelen was in zijn achterhoofd blijven hangen en hij keek naar de steeds grotere massa papieren die verspreid over de tafel lagen. Na een paar minuten vond hij wat hij zocht: het artikel van The Red Door waarin werd gezegd dat Matthew wellicht iets tegen de rest van de groep had gehad. Deze foto leek dat te illustreren en zelfs te suggereren dat de rest van de groep ook iets tegen hem had. Daar had Matthew niets over gezegd, toch? Maar

gezien het feit dat hij in de gevangenis zat en ervan werd beschuldigd dat hij hen had vermoord, zou het ook wel niet het eerste zijn waar hij over zou beginnen.

Robin krabde aan zijn kin en voelde de stoppels die daar sinds die morgen op waren verschenen. Het daglicht werd zwakker en hij stond op om een lamp aan te doen. Vanaf dit nieuwe gezichtspunt keek hij neer op de tafel. Die lag vol met rotzooi. En eigenlijk stelde het allemaal niet veel voor.

Het enige wat Robin wist, was dat dit echt was. Matthew sprak de waarheid over Standedge. Zijn vrienden waren verdwenen. Hij was achtergebleven. Hij had de hond weggelaten, maar die leek niet erg belangrijk. Zijn vrienden waren weg. Ze waren de tunnel in gegaan en er niet meer uit gekomen.

Het was echt een mysterie dat je bleef bezighouden. In een van de artikelen had gestaan hoelang de tocht duurde: twee uur en twaalf minuten. Twee uur en twaalf minuten waarin ongezien van alles had kunnen gebeuren. En de enige die iets kon vertellen over die wereld, over die vermiste brok tijd, was Matthew McConnell, tenzij de hond binnenkort leerde praten.

Het was niet meer dan natuurlijk dat de politie Matthew verdacht, en dat hij was gearresteerd. Want met alle gegevens die Robin had kon het niet anders dan dat Matthew zijn vrienden had vermoord. Het grote raadsel was waar de lichamen waren gebleven; de politie zou Matthew onder druk zetten tot hij alles had verteld wat hij kon.

Dacht Robin dat Matthew schuldig was of onschuldig? Hij had niet genoeg om op af te gaan. Maar de zaak boeide hem wel. Zelfs zonder de vragen die hij zelf had voor Matthew. Over Sam.

‘Gaat dit ergens naartoe, Sam?’ mompelde Robin zachtjes.

Er kwam geen antwoord. Alleen het lawaai van het verkeer op straat en een kreet van een voorbijganger die ongetwijfeld genoot van de zaterdagse alcohol (en nog niet leed onder de nadelen daarvan).

Robin knipte het licht weer uit en besloot naar bed te gaan.

Na een snelle douche ging hij aan de rechterkant van het tweepersoonsbed liggen. Na drie jaar bleef hij nog steeds aan zijn eigen kant, ook als hij diep in slaap was en er niet bewust bij nadacht.

Hij dacht aan Matthew McConnell, aan wat die tegen hem had gezegd, en wat nog belangrijker was: hoe hij het had gezegd. Als hij alles wat Matthew had gezegd voor waar aannam, had Sam hem verteld dat hij, Robin, te vertrouwen was.

Waarom had ze dat gezegd tegen een volslagen vreemde? Waarom had ze Matthew gebeld?

Na een halfuur in bed was de slaap nog nergens te bekennen. Er spookte een vraag door zijn hoofd: hoe konden zes mensen een scheepvaarttunnel in gaan en kon maar één er weer uit komen?

Robin dacht even aan de stem aan de telefoon, aan de jongeman die hem die morgen om hulp had gevraagd, en besepte dat hij al uren wist wat zijn antwoord was.

Ja.